



Juryrapport Canon prijs 2009

De jury van de Canonprijs vindt dat deze prijs vooral een aanmoedigingsprijs is voor veelbelovende beginnende fotografen. De jury wil dat graag zo houden. Fotografen die al een keer een belangrijke prijs hebben gewonnen, hebben wellicht specifieke coaching nodig, maar geen aanmoediging. Dit jaar waren er vanwege het optrekken van de leeftijd voor inzending naar 35 jaar meer deelnemers dan vorige jaren, maar de jury heeft onmiddellijk een aantal gereputeerde fotografen ter zijde gelegd.

Het gemiddelde niveau van de inzendingen viel tegen. **Ruben Joachim Terlou** stak met kop en schouders boven de concurrentie uit. Vorig jaar won hij een derde prijs in de categorie *buitenlands nieuws* van de Zilveren Camera. Ook voor de Canonprijs zond hij werk in dat uitsluitend in het verre buitenland gemaakt was: China, Kirgizië en Afghanistan. Terlou is een autodidact, hij studeert medicijnen in Amsterdam, financiert zijn eigen reizen, en is op 24-jarige leeftijd een onmiskenbaar talent.

Hij fotografeert veelvuldig met een groothoeklens, maar brengt zijn onderwerpen, meestal mensen in de ruwheid van hun eenvoudige bestaan, heel dichtbij. Zijn foto's stralen mededogen uit, warme humaniteit, het is bijna alsof de geneesheer vooral de gezonde, blijde kant van mensen ziet. Dat werkt altijd verfrissend. Fotografen die derde wereldlanden bezoeken zijn dikwijls geneigd of gevraagd om de zieke kant van de bewoners vast te leggen. Terlou fotografeert Wakhi-vrouwen en meisjes in hun meest normale dagelijkse bezigheden, tijdens het kaas maken, het opdrijven van koeien, geiten en schapen, het koken, het water halen. In zwart wit tinten, waardoor de wereld sfeervoller wordt. Terlou beschouwt hen met intensiteit en een milde blijheid. Het is duidelijk dat hij vertrouwd is met zijn onderwerp. Hij verbleef twee maal in China, eenmaal zelfs twee jaar, spreekt Chinees, en volgt taalcursussen Arabisch en Perzisch.

Typisch een fotograaf die zich probeert te verplaatsen in de ander, zich inzet om vreemde culturen te begrijpen en door zijn inlevingsvermogen nuanceringen aanbrengt waar anderen noodgedwongen aan de buitenkant blijven.

Vanuit deze mentaliteit werkt hij ook als hij oorlogsgebied Afghanistan bezoekt. Amerikaanse soldaten zijn op weg, spannen zich in, een is zo uitgeput dat hij in slaap gesukkeld is, ook een Afghaanse tolk zit onder een Amerikaanse wachttoren te slapen. Menselijkheid is zijn onderwerp. Er wordt natuurlijk gepatrouilleerd, de geweren zien er dreigend uit, maar er wordt zelden geschoten, eenmaal vanaf een dak, maar liever fotografeert Terlou agenten in paniek, als ze uit een raam springen of alleen de bloedplas, waar een Talibanstrijder zich opgeblazen heeft en niet de geijkte puinhopen die de televisie ons bijna dagelijks toont na een bomaanslag.

Dit Afghaanse deel van zijn inzending is in wat dunne kleuren vastgelegd en de foto's lijken minder strak geregisseerd. Dat veroorzaakt geregeld onrustig beeld, de onderdelen springen alle kanten op. Zo te zien voelt Terlou zich nog niet vertrouwd met kleur. Voor de jury reden hem aan te moedigen ook dit aspect van de fotografie intensiever te verkennen. Zijn onmiskenbare talent en empathische kwaliteiten beloven nog vele verrassende beeldreportages.

Peter van Dijk, voorzitter jury Canonprijs